

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Francisci Tvrriani Societatis Iesv, Aduersùs Magdeburgenses Centuriatores pro Canonibus Apostolorum, & Epistolis Decretalibus Pontificum Apostolicorum, Libri Quinq[ue]

Torres, Francisco de

Coloniae, 1573

VD16 T 1629

Cap. XII. Responsio ad id, quod obijciunt ad probandum falsas esse epistolas, quia non scribant de rebus illorum temporum, de persecutionibus, de doctrina, de officio Episcopi, & cura gregis: non ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-29685

esse patres eiusdem Synagoga origine minorum filiorum, vocatorum per fidem ad cognitionem Dei. Erant igitur sancti Apostoli, secundum spiritum patres eorum omnium, quos docebant, inter quos se numerat Anacletus, cum dicit, Hæc quæ tradit, ab Apostolis, hæc à sanctis Patribus se accepisse, id est, ab Apostolis, eisdemque patribus. Respondeant nunc mihi Magdeburgenses, cum Apostolus Paulus scribit ad Corinthios: Etsi decem millia pædagogorum habeatis, tamen non multos patres, si postea ijdem Corinthij scripserint de suis regulis, tempore etiam Pauli his verbis: Has regulas ab Apostolis, hæc à sanctis Patribus accepimus: an significassent, multo tempore post Apostolos se hoc scripserint? quis hoc putet aut dicat, præter Magdeburgorum est hæc in eorum centurijs percontatio, Sed quos sanctos patres vocet, cum Anacletus sit à Petro secundus? & subiungunt, Idem de Euaristo dici potest, qui allegat, inquit, auctoritatem patrum Apostolorum, eorumque successorum, quasi longissimo tempore post Apostolos scripserit, cum tamen aliquandiu cum Apostolis vixerit. Hæc sunt Magdeburgensium ridicula deliramenta.

Responsio ad id, quod obijciunt ad probandum falsas esse epistolas, quia non scribant de rebus illorum temporum, de persecutionibus, de doctrina, de officio Episcopi, & cura gregis, non refutent dogmata hæreticorum, non scribant consolationes martyrum: & quomodo aperte menti sunt Magdeburgenses, subiectis exemplis demonstratur. Cap. 12.

Obijciunt præterea Magdeburg. quod non scribant authores harum epistolarum de rebus illorum temporum, de persecutiõibus, de doctrina, de officio Episcopali, & cura gregis: nõ refutant dogmata hæreticorum, non consolationes martyrum scribunt.]

Quam falsa hæc sint, ex ijsipsis epistolis, quæ in manibus sunt, perspici potest, tamen non continuo sequebatur, vt falsæ essent, quanuis nihil de ijs, quæ isti dicunt, continerent. Videamus tamen, an contineant ista, quæ desiderant, attingam pauca, legat cætera, cui ocium sit. In priorè epist. Anacleti an non pertinent ad consolationes Martyrum in persecutionibus illa, quæ statim partim ex epistola beati Petri, partim è suo scribit? sic enim ait: Tribulationes vestras audiuimus fratres, tam per nos, quam per aliorum apostolicos: super quibus valde dolemus, vobisque compatimur: & auxilium ferre, prout ipse largitus fuerit, qui pro nobis non solum tribulatus, sed etiam passus est, parati sumus. Nolite mirari charissimi, quia persecutiones patimini, quasi nouum vobis aliquid contingat: sed communicantes Christi passionibus, gaudete, vt in reuelatione gloriæ eius gaudeatis exultantes, & quæ sequuntur. Deinde, si doctrinam requirunt, an illa nõ pertinent ad doctrinam, quæ de non accusandis episcopis nec eis detrahendo scribit? & illa tam multa, quomodo Dei similitudinem studio omnium virtutum comparare

*Deprehensio
Magd. in cõs
memo mani
festo.*

parare oporteat: item, quæ in tertia epistola de obediendo præpositis? Prætereà an illa non spectant ad officium Episcopale, & curam grægis? cum ait: Nihil est autem illo pastore miserius, qui luporū laudibus gloriatur: quibus si placere voluerit, atq; ab his amari delegerit, erit hinc ouibus magna perniciēs, & quæ sequitur eodē pertinentia, vt cuius licet perspicere: nē in ijs quæ omnibus patent, & ab omnibus legi possunt, tempus frustra cōsumam. Reuertitur postea Anacletus ad martyrum hortationes & consolationes. Et quid aliud, inquit, si Christus passus est pro nobis, nobis relinquens exemplū, vt sequamur vestigia eius: & si Apostoli passi sunt, sequentes eius exemplum, & reliqui Patres, nisi vt sequamur tam doctrinam eorum, quàm & exemplum, & patiamur aduersa pro Christo, & cum patribus & fratribus crucem portemus? Rursus de officio Episcopi & cura grægis an non scribit sanctus Euaristus? cum ait epist. 2. Episcopum verò oportet opportunè, importunè ac sine intermissiōe ecclesiā suam docere, eamq; prudenter regere & amare, vt à vitijs se abstineat: & reliqua deinceps, quæ potest quisque legere, & per se in manifesto commento Magdeburgenses Centuriatores deprehendere. Iam quod dicunt, non refutari dogmata hæreticorum in his epistolis, quod sit argumentum, non esse quorū feruntur, an non refutat Euaristus, & quidem eruditissimè eorum dogma hæreticorum, qui aiebant de solo patre dictum esse in epist. ad Timoth. priore, quia ipse solus habet immortalitatem, & lucem habitat inaccessibilem? & Alexander Pont. epist. 1. dogma hæreticorum aut Trinitatem, aut vnitatem negantium, qui vel iam erant, vel esse poterant, an non eruditissimè & vehementissimè refutat, cum 20. locis & ampliùs scripturę sanctę recitatis, illud vrget percontando, Si Trinitas non est, quare hoc scriptum est? & si vnitatis non est, quare illud? Est igitur commentum, quod Magd. dicunt, nihil horum esse in his epistolis: aut si quid est, non congruere controuersijs huius seculi. questio enim illa, inquit, an filius sit minor patre, an filius habeat immortalitatem, Arii tempore agitata est, non hoc seculo. Hoc quoque sapientes isti & magni lectores ignorarunt, non fuisse Arii erroris sui authorem & inuentorem, immò nec Origenem, nec magistrum eius Clementem Alexandrinum, qui malè etiam de filij Dei consubstantialitate aliquandò senserunt, sed hos ex philosophis potius peruersum dogma traxisse, quos scitè Tertull. Patriarchas hæreticorum vocauit, & in primis ex Platone, quem ex libris sacris veteris testamenti ante 70. interpretes Græcè, vt Eusebius Cæsarensis affirmat, translatis, Trinitatem non perfectè didicisse, tum ex epistol. eius ad Erastum & Coriscum, tum ex Timotheo perspicere potest, quod idem quoque Clemens Alexandrinus in 5. lib. Stromatum obseruauit, & Iustinus martyr in Apologia. Potuerunt ergò ante Arium scribere contra Patriarchas hæreticorum de dogmate consubstantialitatis patris & filij tum hi pontifices, tum alij deinceps cōsecuti: vt Sixtus epist. 1. & Iginus, ac Soter, vt terq; epist. 1. itè Marcellinus epist. 1. Felix epist. 3. Sixtus 2. epist.

Questio, an filius minor patre ante Arium agitata cōtra Mag. Vnde Origenes, & ante eum Clemens Alex. errorem contra cōsubstantialitatem filij traxerunt. Qui pontifices apostolici de æqualitate filij scripserint.

epist. 1. Sicut Eutychanus & Gaius Pont. & idem Felix 1. in epist. ad Maximū epist. quæ in Ephesina Synodo recitata est ante Nestorium & Eutychem hæreticos, de dogmate fidei incarnationis in epistolis suis scripserunt. immo hoc ipsum sanctus Athanasius affirmat: sic enim in epistola ad Episcopos Africæ scripsit: Siquidē prisci Episcopi ab hinc annis propē centum triginta, tum qui Romæ, tum qui in nostra ciuitate pontificatum gesserūt, accusauerunt eos, qui filium creaturā dicerent, aut qui negarent eum cōsubstantialē patri. quomodō ergō dicere audent Centuriatores, Quæstio hæc, an filius sit minor patre, tempore Arii agitata est, si centum triginta propē annis ante tempora Athanasij & Arii, erant iam, qui id dicerent, qui ab Episcopis Romanis & Alexandrinis accusabantur? Sed quærent isti fortassē, cur de multo antiquioribus pontificibus apostolicis non meminit idem Athanasius, sed de illis tantū, qui propē cētum triginta annis ante etatem eius de ea quæstione scripsissent? quasi necesse sit, vt omniū pontificum superiorum epistolæ ad manus eius venissent, si posteriorum venerūt: quod perindē esset, vt si quis putaret, necesse esse, nos Menandrum comicum legisse, quia Terentium legimus: aut Ennium poetam, quia Virgilium. Extat ergō adhuc epistola Sixti 2. Episcopi Rom. qui ætatē Athanasij annis propē c. 20. anteceffit, in qua contra id, quod iam hīc tot ante Arium annis, vt Athanasius testatur hæretici de generatione filij ex tempore tradebant, scriptū est, non ex tempore, neq; post tempora filium Dei natum, sed ante omnia, inquit, tempora de paterno vtero inenarrabiliter generatum. Hoc autē aperte significat, ex substantia patris genitum esse, ac proindē consubstantialē, quod significat homouision. Extat item Eusebij Alexandrini, quem Anterus pont. scribit in epist. sua translatum fuisse ex parua ciuitate Alexandriam, sermo in ascensionem Domini inter alios 18. eiusdem authoris, quos nuper in libro vetustissimo bibliothecæ Cryptæ Ferratæ reperi, in quo vsus est verbo homouision, quod S. Athanasius in eadem epist. ad Episcopos Africanos, ait non fuisse in Synodo Nicæna inuentum, sed prius fuisse etiam ab Episcopis Alexandriæ vsurpatum, ad asserendam contra hæreticos, consubstantialitatem filij Dei, Sic ergō ait Eusebius Alexandrinus: καὶ ἐκείνην ἐκ δεξιῶν τοῦ πατρὸς πλῆρωσας πᾶσαν οἰκονομίαν ὁμοούσιον ἡπαρχῶν ἕξαστα πατρὸς καὶ υἱοῦ καὶ ἁγίου πνεύματος τρισαγία ἐνδοξος εἰς τοὺς αἰῶνας, ἀμήν. & idem paulō supra, ἀλλὰ πέμψω ὑμῖν τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον τὸ ὁμοούσιον τοῦ πατρὸς, καὶ ἐμοῦ.

Responsio ad ea, quæ dicunt aliena esse ab historica veritate, ac primum ad id, quod obijcitur de morte Iacobi ante mortem Petri: & quomodō Clemens epistolam transfigurauerit in personam mortui, & quæ causa & utilitas huiusmodi transfigurationis personæ, & quomodō sit vsitata in scripturis sanctis, & in magnis & antiquis authoribus, & quomodō inducere Apostolos iam mortuos loquentes in libris de constitutionibus Apostolorū.